

Giới thiệu Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?

Truyện Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu? của tác giả kimnguu921 thuộc thể loại xuyên không, np, nữ cường, nam cường, ngôn tình sủng... Nàng và hắc tặc tâm tặc lực phục vụ cái tổ chức kia. Vậy mà cái tổ chức chó má ấy lại phản bội lại bọn nàng. Vì trả thù cho hắc, nàng sử dụng hết vốn liếng, cuối cùng... kiệt sức mà chết.

Lần nữa mở mắt ra, nàng thấy mình ở một nơi xa lạ.

Nàng... xuyên không nữ cường! Xuyên tới một thời đại nào đó như trong những cuốn truyện hot mà nàng thường đọc.

Có lẽ duyên phận chưa hết, lão Thiên lần nữa cho nàng gặp lại hắc, được hắc và những người khác yêu thương, bảo vệ. Nàng thực vui vẻ và hạnh phúc. Nhưng... có phải cũng quá khủng bố rồi không, nàng chịu không nổi nữa. Nàng... phải trốn.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Khởi Đầu

Vút...Bốp...Bốp..

Cây trường tiên da màu đen bay lên rồi dừng lại tại cơ thể nhỏ gầy của một tiểu cô nương khoảng 13, 14 tuổi, mặc áo xám cũ bạc màu nằm trên mặt đất, vô lực phản kháng.

Sắc mặt tiểu cô nương khoảng 15 tuổi mặc quần áo màu vàng vắn vẹo, khinh bỉ. Trên cái miệng nhỏ nhắn luôn vang lên những tiếng chửi bới, nhục mạ. Đôi tay không ngừng vung lên cây trường tiên vào người tiểu cô nương gầy yếu kia như đang phát tiết hết tất cả những bức tức trong lòng.

Nàng ta là Vân Kim Du - Nhị nữ nhi của vân Thừa tướng Vân Trạch. Còn tiểu cô nương bị đánh kia là Vân Nhượng Dung - Tứ nữ nhi của Vân Thừa tướng.

Hồi lâu sau, Vân Kim Du đánh người thỏa mãn, ngừng nguẩy quay người bỏ đi cùng đám nha hoàn, sai vật như bao lần, bỏ mặc Vân Nhượng Dung gầy yếu hấp hối nằm trên mặt đất.

Nhưng tất cả bọn họ đều không chú ý, ở trên bức tường khuất sau tán cây trong tiểu viện, ngồi vắt vèo một thiếu niên khoảng 18 tuổi mặc tử bào, khuôn mặt trắng nõn búng ra sữa đang xem kịch vui.

Hắn là Lãnh Tử Phong, nhị thiếu Lãnh gia, gia tộc thương nhân nổi tiếng, giàu có nhất nhì ở Nam Liên quốc.

Lãnh Tử Phong khinh thường nhìn theo bóng dáng đã khuất của đám người Vân Kim Du. Hắn khinh thường hành động của bọn họ. Lại nhìn xuống Vân Nhượng Dung nằm gục trên nền đất hấp hối như sắp chết, Lãnh Tử Phong lắc đầu ngán ngẩm rồi đi lại phía Vân Nhượng Dung.

Lãnh Tử Phong hẳn tuy không phải người tốt nhưng hắn cũng sẽ không bỏ mặc người thực sự cần và xứng đáng được giúp đỡ. Ôm ngang người kia vào phòng, nhìn xung quanh. Tuy mọi đồ vật đều đã bạc màu nhưng lại rất gọn gàng, sạch sẽ. Đặt Vân Nhượng Dung lên giường, liếc một cái người nhắm chặt mắt hơi thở mỏng manh rồi quay đầu đi. Nàng ta là một trong số ít người được hắn giúp đỡ, cũng coi như hắn đã tận lực rồi đi.

Lãnh Tử Phong vừa đi được hai bước thì một vật sáng từ bên ngoài bất ngờ bay vọt vào. Hắn giật mình, chỉ kịp quay người tránh. Nhưng vật kia vẫn bay xoẹt qua gò má hắn tạo thành một vết bỏng rất sưng đỏ, rồi bắn thẳng vào thân thể người đang hấp hối trên giường rồi biến mất.

Ngẩn người, mở to mắt nhìn Vân Nhượng Dung phút trước vẫn còn đang hấp hối sắp chết, phút sau hơi thở dần vững vàng. Quan sát thân thể bắt đầu lan ra từng chút một loại khí chất mà hắn rất quen thuộc kia - sát khí.

Lãnh Tử Phong kinh hãi.

Vân Nhượng Dung nàng ta chỉ là một tiểu thư phủ Thừa tướng không được sủng, nổi tiếng xấu nữ, nhu nhược yếu đuối cái gì cũng không biết, khi nào thì có cái loại khí chất kia. Cái loại khí chất mà chỉ những người quanh năm đối diện với huyết tinh, ngày ngày đối diện với tử thần mới có.

Không đợi Lãnh Tử Phong kịp suy nghĩ nhiều, người trên giường khẽ động thân.

Đôi lông mày thô to nhíu lại, đôi mắt nặng nề cổ sức mở ra. Lãnh Tử Phong kinh ngạc trợn mắt. Điều làm hắn kinh ngạc không phải người nằm trên giường kia có thể tỉnh dậy được mà là loại khí chất cùng đôi đồng tử kia.

Phải, chính là một đôi đồng tử màu xanh, xanh đậm hơn nước biển mà sâu hun hút lại lạnh lùng, lạnh huyết, khiến người ta nhìn phải có cảm giác lạnh sống lưng. Hắn cũng là lần đầu tiên nhìn thấy đôi mắt này.

Đúng là kinh ngạc và kinh sợ chồng chất nhau, hấn lấp bắp:

"Người ... là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ký Ức

Đôi đồng tử màu xanh đưa về nơi phát ra tiếng nói, đôi mắt lạnh như băng nhìn người nọ không một tia cảm xúc. Lãnh Từ Phong cũng là người thông minh, nhận ra sự khác biệt của người kia. Bị ánh mắt kia nhìn chằm chằm, Lãnh Từ Phong cảm thấy hơi lạnh lạnh, không muốn tiếp tục bị nhìn nữa liền lên tiếng "Người ... không phải Vân Nhược Dung? Người Là ai?"

"Ta là ta". Giọng nói khàn khàn vô lực nhưng vẫn lạnh băng vang lên "Người có thể rời đi".

Lãnh Từ Phong nhú lại đôi lông mày, khó chịu lên tiếng "Gi vậy? Ít nhất ta đây cũng mang người từ ngoài kia vào, đến một câu cảm ơn cũng không có, người đâu mà ..."

"Cảm tạ. Người có thể rời đi". Không đợi Lãnh Từ Phong nói hết câu, Lam Tuyết Nguyệt lên tiếng cắt lời hấn. Nàng thực đau đầu, thẳng nhóc này thực sự dài dòng.

"Hừ, thực không có chút thành ý nào cả, thực phí công mà" Lãnh Từ Phong bực dọc lăm lăm mắt, biểu tình giận dữ ở trên gương mặt trẻ con kia nhìn hết sức đáng yêu. Quay người đi, nện những bước chân thật mạnh xuống nền nhà như để phát tiết hết bực tức của mình, một hành động mà Lam Tuyết Nguyệt cho là hết sức trẻ con.

Khi hấn bước tới gần cửa, ở đằng sau lại vang lên giọng nói lạnh băng kia "Coi như ta thiếu người một nhân tình, có gì cần giúp cứ nói với ta. Mời đi"

"Hừ, không cần phải đuổi ta cũng không thêm ở lại cái nơi tồi tàn này" nói rồi Lãnh Từ Phong phi thân lên mái nhà rồi phóng đi mất dạng. Trong đầu lại không ngừng nghĩ, đây chính là người tự nói, ta không khách khí nhận cái nhân tình kia của người, để xem người có thể làm được những gì. Người đáng ghét. Đáng ghét.

Thực đau đầu mà. Lam Tuyết Nguyệt lắc lắc cái đầu đau như búa bổ của mình. Trong đầu nàng bây giờ trống rỗng, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra với mình, cũng không muốn suy nghĩ bất cứ điều gì vào lúc này. Từ thể xác lẫn tinh thần đều mệt mỏi khiến Lam Tuyết Nguyệt nhanh chóng chìm sâu vào giấc ngủ, nếu không muốn nói là kiệt sức ngất đi.

---***---

Lam Tuyết Nguyệt nhớ khi ấy nàng nhận được một bưu kiện của hấn đã được làm sẵn từ hai tháng trước, định sẵn ngày hôm nay của hai tháng sau sẽ tới tay nàng.

Xem xong bưu kiện, Lam Tuyết Nguyệt thực sự rất phẫn nộ. Nàng đau khổ. Hai hàng nước mắt chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp của nàng. Bây giờ, Lam Tuyết Nguyệt mới hiểu, tại sao trong suốt một tháng qua nàng liên tục bị ám sát.

Cái tổ chức chó má ấy, nàng và hấn đã liều mạng mà làm việc vì nó, vậy mà đổi lại các nàng nhận được cái gì. Bọn chúng đã sát hại hấn, người mà nàng yêu nhất cũng là người quan trọng nhất cuộc đời của nàng.

Hấn - Hàn Thiên Khải, người luôn yêu thương, quan tâm, chăm sóc, bảo vệ nàng. Hấn là người duy nhất cho nàng sự ấm áp trong cái thế giới tối tăm của sát thủ, những cỗ máy được đào tạo ra để giết người.

Vậy là nàng đã dùng hết tất cả những gì mình có, bất chấp bị người khác phát hiện ra bí mật mà nàng vẫn luôn cất giấu, bất chấp hết mọi thứ để san bằng cái tổ chức kia, báo thù cho hấn. Cuối cùng, nàng cũng làm được, nàng trả thù được cho hấn.

Lam Tuyết Nguyệt thực vui nhưng cũng thực tuyệt vọng. Nàng vui vì trả thù được cho hấn, nàng tuyệt vọng vì ánh sáng duy nhất của cuộc đời nàng đã biến mất. Lam Tuyết Nguyệt quyết định buông xuôi. Nàng cảm thấy mình không còn chút sức lực nào, cảm thấy mình không còn hơi thở nữa, sau đó là một trận choáng váng rồi nàng ngất đi.

Trong cơn mê mang, Lam Tuyết Nguyệt thấy những hình ảnh như một thước phim quay chậm về một cô gái nhỏ. Từ vui sướng, hạnh phúc tới đau lòng, khổ sở và phẫn hận, nhịn nhục chịu đựng. Nó như một dòng kí ức chạy trước mắt nàng, Lam Tuyết Nguyệt cảm nhận được những gì cô bé kia cảm nhận. Lam Tuyết Nguyệt thấy khó hiểu, tại sao tại sao nàng lại thấy được những thứ này.

Bỗng một giọng nói như một lời trấn trối vang lên bên tai " Xin lỗi vì đã đưa người tới đây chỉ vì ta cảm nhận được linh hồn của người phù hợp với thân thể ta. Ta đã sử dụng hết tuổi thọ linh hồn của mình để làm việc này.

Ta yếu đuối, nhu nhược. Ta không thể làm gì để bảo thủ cho mẫu thân của mình. Người ở thế giới kia sinh mệnh cũng đã cạn. Vậy thì hãy sử dụng thân thể ta sống thật tốt thế giới này đi, sống theo những gì người muốn. Nếu người bằng lòng, hãy thay ta báo thù, khiến cho bọn họ sống đỡ chết đói, không được bình yên.

Nói với ca ca và đường ca hộ ta, ta cảm ơn họ đã chăm sóc ta, ta cũng yêu quý họ rất nhiều, họ không cần phải hi sinh mọi thứ vì ta nữa mà hãy cố gắng sống thật tốt, cả phần ta..."

Bỗng nhiên ngưng lại, Lam Tuyết Nguyệt tưởng giọng nói kia không còn xuất hiện nữa thì bất ngờ nó lại vang lên, nhưng suy yếu hẳn đi

"Ta...sử dụng chút thời gian cuối cùng...vì người...tìm hân...cũng là lời xin lỗi...vì đã không hỏi...mà tự ý đưa người tới đây... Người...sẽ được gặp lại... hân...thôi... Chúc...hạnh...phúc...và...cảm...on..."

Giọng nói đứt quãng, nhỏ dần rồi mất hẳn. Lam Tuyết Nguyệt thấy nghẹn ở cổ, nàng thấy đồng cảm với cô gái kia. Lam Tuyết Nguyệt đồng ý trong lòng là sẽ trả thù cho nàng ta, dù gì bây giờ nàng cũng chiếm thân thể nàng ta mà. Cuối cùng nàng cũng chỉ cất lên được một câu "Người hãy siêu thoát".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Không Gian

Ánh nắng mặt trời qua khe hở của mái nhà chiếu lên gương mặt nhợt nhạt của người nằm trên giường. Lông mi khẽ động, hai hàng mi dày cong vút từ từ mở ra, đôi mắt màu đen trong suốt linh động khiến cho người ta cảm thấy vui vẻ.

Lam Tuyết Nguyệt nằm im bất động. Mở mắt ra đã là ngày hôm sau, mọi thứ xảy ra đã được bộ não linh động của nàng sắp xếp lại.

Lam Tuyết Nguyệt chật vật ngồi dựa vào cạnh giường, thờ dốt. Cả một ngày không được ăn gì, lại bị hành hạ một trận nửa sống nửa chết, một đêm nghi ngời nhưng cũng không lấy lại được bao nhiêu sức lực.

Lam Tuyết Nguyệt nhắm hai mắt lại và điều kì diệu đã xảy ra. Trên tay Lam Tuyết Nguyệt bỗng nhiên xuất hiện một cái hamburger kẹp thịt bò cỡ lớn và một hộp sữa tươi không đường. Hai thứ này chỉ ở thế giới hiện đại mới có, tại sao chúng lại xuất hiện trên tay Lam Tuyết Nguyệt?

Điều này chính là bí mật mà Lam Tuyết Nguyệt đã giấu. Nàng có một không gian thế giới thu nhỏ tùy thân. Tại sao lại gọi là không gian thế giới thu nhỏ?

Bởi vì trong không gian này, Lam Tuyết Nguyệt đã xây dựng cho mình một thế giới hiện đại thu nhỏ. Không gian ở đây tuy không phải rất rất lớn nhưng cũng vừa đủ lớn để Lam Tuyết Nguyệt làm những gì mình cần. Và có một điều đặc biệt là không gian này là một không gian sống, động vật, thực vật, con người đều có thể sống sót ở trong này.

Đây chính là nguyên nhân vì sao xuất hiện hamburger. Không chỉ có hamburger, Lam Tuyết Nguyệt còn nuôi cả các loại có độc, không độc, các loại hoa hoa thảo thảo, rau củ, vừa để ăn vừa để nghiên cứu chế tạo các loại.

Ngoài ra, còn có một khu huấn luyện luyện tập, nhà nghiên cứu, nhà máy chế biến sản xuất cỡ nhỏ, nhà ở, nhà để quần áo, thực phẩm,... Nói chung, tất cả những gì có ở hiện đại đều xuất hiện ở trong này.

Tuy nhiên có một thứ rất khác, đó chính là không gian trong này mọi thứ hoạt động đều bởi robot: nuôi động vật, trồng cây, xây dựng, nghiên cứu, chế tạo,... tất cả đều bởi robot được Lam Tuyết Nguyệt và Hàn Thiên Khải lập trình sẵn.

Còn một điều nữa là Lam Tuyết Nguyệt sử dụng hết mọi đồ vật đã qua sử dụng như bao bì, đồ dùng cũ,... những gì có thể để biến tất cả chúng thành nguồn nhiên liệu để sử dụng trong không gian này.

Chính Lam Tuyết Nguyệt cũng không biết tại sao mình lại có không gian này, đây chính là thứ làm cho người ta cảm giác rất huyền huyền.

Nhưng nó lại là của nàng, tất nhiên nàng sẽ tận dụng hết mọi khả năng có thể, lãng phí là hành động không tốt.

Lam Tuyết Nguyệt cũng biết, thiên hạ không có bữa ăn nào không phải trả tiền, không gian này xuất hiện bên nàng thì chắc chắn nó phải có một ý nghĩa nào đấy. Nhưng nàng cũng không quan tâm lắm, điều gì phải tới rồi cũng sẽ tới.

Trở lại với hoàn cảnh hiện tại.

Lam Tuyết Nguyệt sau khi bổ sung đầy đủ năng lượng thì với lấy chiếc gương đồng cũ ở trên bàn. Trong gương là khuôn mặt tiểu cô nương với hai hàng lông mày rậm, thô to không được cắt tỉa. Cái mũi tẹt, khắp khuôn mặt và đặc biệt ở hai gò má là những nốt tàn nhang thâm đen, làn da hơi ngăm. Đầu tóc bù xù cộng thêm bộ quần áo rách nát cũ kĩ khiến người ta liên tưởng tới khát cái ngoài góc đường.

Nhưng bù lại, tiểu cô nương này lại có một đôi mắt long lanh đen láy, trong veo không chút tạp chất. Lông mi dày cong cong như cánh quạt, cái miệng nhỏ nhắn phát ra những âm thanh ngọt ngào dễ nghe.

Thật là một tổ hợp không hoàn mỹ.

Nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống cuối cùng Lam Tuyết Nguyệt cũng phát hiện ra một thứ mà nếu không để ý kĩ thì không dễ phát hiện ra. Khuôn mặt này có chút cứng nhắc. Vỗ vỗ tay lên mặt "Cảm giác không chân thật lắm" Lam Tuyết Nguyệt lẩm bẩm.

Rốt cuộc Lam Tuyết Nguyệt đã biết được đây là có chuyện gì.

"Cái này là mặt nạ" Lam Tuyết Nguyệt thốt lên "Nhưng vì sao nàng ta phải giấu đi diện mạo thật của mình. Dựa vào hoàn cảnh để nói thì có hai khả năng xảy ra: nguy hiểm từ bên trong, nhưng dựa vào hoàn cảnh của nàng ta thì cho dù giấu hay không thì cũng không được sống tốt ở trong cái nhà này, cái này loại. Như vậy chỉ có thể là nguy hiểm tới từ bên ngoài. Sẽ là cái gì đây. Nghĩ tới thật hưng phấn mà".

Lam Tuyết Nguyệt tự nói một mình, trong đôi mắt kia trào lên sự hưng phấn và kì vọng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Kết BẠN

Nhìn chòng chọc vào gương lại sờ sờ mặt, cuối cùng Lam Tuyết Nguyệt lần tay ra sau tai, thấy được một chút gờ lên. Dựa vào vết gờ kéo một cái, lớp da trên mặt liền rơi xuống.

Bây giờ, ở trong gương hiện lên hình ảnh một tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Làn da trắng nõn, cái trán bóng láng, đôi mày lá liễu thanh mảnh, mắt phượng long lanh trong suốt, hai hàng lông mi dày cong như cánh quạt khẽ chớp. Cái mũi xinh phập phồng bên dưới là cái miệng nhỏ nhắn, tuy có chút nhọt nhọt nhưng sự kết hợp của ngũ quan trên khuôn mặt hết sức hoàn mỹ.

"Bộp...Xoảng..." tiếng đồ vật vỡ bất ngờ vang lên giữa không gian yên tĩnh khiến Lam Tuyết Nguyệt giật mình, kêu to "Ai?".

Người nọ đang im lặng quan sát Lam Tuyết Nguyệt thì bị bất ngờ bởi diện mạo kia, giật mình làm vỡ miếng ngói trong tay. Lãnh Tử Phong ảo não không thôi, xuất hiện trước mặt Lam Tuyết Nguyệt.

Chính hắn cũng không biết tại sao mình lại muốn tới đây quan sát cái người kì lạ kia. Hắn tới đúng lúc Lam Tuyết Nguyệt gỡ mặt nạ ra, hắn giật mình vì dung mạo nàng ta.

"Sao ngươi lại tới nữa" Lam Tuyết Nguyệt nhìn người trước mặt, giọng nói ngọt ngào vang lên cắt đứt sự ngại ngùng của Lãnh Tử Phong. Mặt hắn đỏ lên hết sức đáng yêu, áp ứng một hồi cuối cùng cũng không nói được câu nào.

Không khí trong phòng hết sức quý dị. Ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, ngươi đỏ mặt.

"Ngươi có việc gì muốn ta giúp sao?" Lam Tuyết Nguyệt mở lời phá vỡ không khí này. Thật ra nàng cũng thấy không tốt lắm. Nàng không thích điều này.

"Không...Không có" Lãnh Tử Phong theo bản năng thốt lên "Ngươi thật đẹp!"

Dù sao cũng là con người, ai được khen cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. Giọng điệu Lam Tuyết Nguyệt đối với Lãnh Tử Phong cũng nhẹ nhàng hơn vài phần "Ngươi có chuyện gì sao?"

"Ta...ừm...thăm, đúng, ta chính là tới thăm ngươi"

"Vậy sao. Mời ngồi, ngươi sẽ không chê nơi tồi tàn này chứ" Lam Tuyết Nguyệt mĩa mai một câu, lại cố tình nhấn mạnh từ "nơi tồi tàn" khiến Lãnh Tử Phong lại một trận đỏ mặt, thân thể cứng nhắc. Lam Tuyết Nguyệt trong lòng cười to, trêu đùa tiểu tử này thật vui.

Nhưng công phu đối đãi của Lãnh Tử Phong cũng không vừa "Ngươi, A...Nếu ngươi không phải Vân Nhược Dung thì ta còn chưa biết tên của ngươi đâu". Hắn đặt mông xuống ghế, điệu bộ vô cùng tự nhiên nhìn người còn ngồi trên giường.

"Ngươi không biết sao" Lam Tuyết Nguyệt nhìn Lãnh Tử Phong với ánh mắt ngươi ngu giả hay ngu thật vậy "Phép lịch sự tối thiểu trước khi hỏi tên người khác là nói tên mình trước".

Lãnh Tử Phong ngại ngùng sờ mũi "A ha ha, thực ngại quá, ta là Lãnh Tử Phong, nhị thiếu gia của Lãnh gia. Lần đầu gặp mặt, chúng ta làm bằng hữu được không?", nói rồi đưa tay ra trước mặt Lam Tuyết Nguyệt.

"À, ta là Lam Tuyết Nguyệt, như ngươi suy nghĩ, ta tới từ một thế giới khác. Đồng ý, chúng ta là bằng hữu", Lam Tuyết Nguyệt cũng nắm tay hắn, ngưng

một lát lại nói tiếp " Ta hận nhất kẻ phản bội, nếu ngươi đã kết bằng hữu với ta thì mong ngươi đừng phản bội ta, nghĩ cũng đừng nghĩ".

Lam Tuyết Nguyệt hung hăng đe dọa, nàng hận nhất kẻ phản bội, vì chúng mà nàng ra tình cảnh này, cũng vì chúng mà nàng và 'người ấy' phải xa nhau. Mỗi lần nghĩ tới là trong lòng nàng lại tràn ngập phẫn nộ.

Mặt khác, Lam Tuyết Nguyệt đồng ý kết bạn với Lãnh Tử Phong cũng vì vài nguyên nhân, chủ yếu nhất cũng là trong ánh mắt của hắn nàng thấy được hoàn toàn là sự chân thành không một tia giả dối, dù chỉ một chút. Với nữa, hắn là một người thẳng thắn, chỉ cần có thể nói chuyện vài câu là nàng có thể biết. Còn nữa, hắn rất đáng yêu, trừu ti là đồ mặt, kết bạn với hắn là nàng có người để bắt nạt rồi.

"Vậy ngươi gọi ta là Tử Phong ca đi, còn ta gọi ngươi là Tuyết Nguyệt được không, hay gọi là Nguyệt Nhi cho thân thiết nhỉ?" Lãnh Tử Phong hay lắm bậm bứt đầu bực phát, cúi đầu tự lẩm bậm rồi lại nhìn Lam Tuyết Nguyệt với ánh mắt long lanh khiến nàng nổi da gà.

"Cũng chỉ là cái tên thôi mà, ngươi gọi thế nào cũng được" Lam Tuyết Nguyệt cười cười, Nàng cũng thích nói chuyện với hắn, có hắn bên cạnh nàng cảm thấy vui vẻ hơn. Mà với tính cách của hắn trong tương lai gần hắn sẽ có thể điên cùng nàng, cùng nàng quậy.

"Được. vậy ta sẽ gọi ngươi là Tiểu Nguyệt Nhi, ha ha ha" Lãnh Tử Phong gạt gù hết sức hào hứng cười to.

Cứ như vậy, cuộc đời của hai con người gắn kết lại với nhau. Tương lai có thể sẽ rất nhộn nhịp đây.

Thật mong chờ.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Dâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Đi Dạo Chợ Đêm, Gặp Người Ấy...

Lãnh Tử Phong ra sức quần lấy Lam Tuyết Nguyệt yêu cầu nàng kể về thế giới mà nàng đã sống. Hắn hệt như đứa trẻ ham học quần lấy phụ tử vậy. Lam Tuyết Nguyệt kể cho hắn, cũng từ hắn biết được về thế giới này.

Nơi này là Thanh Vũ đại lục, ở đại lục này có rất nhiều quốc gia, nhưng lớn nhất vẫn là sáu quốc gia Đông Hà, Bắc Tuyết, Nam Liên, Tây Lạc, Phượng Triều, Vũ Hoàng. Nơi nàng đang ở là Nam Liên quốc.

Đại lục này không phải không phân biệt nam tôn nữ ti mà mặc dù nam nhân vẫn được coi trọng hơn nhưng chỉ cần là người có quyền, có tiền, có địa vị thì dù nam hay nữ đều sẽ đứng trên đầu kẻ khác, cho nên nam nhân tam thê tứ thiếp hay nữ nhân tam phu tứ thị là việc rất bình thường.

Sau một hồi trò chuyện, Lãnh Tử Phong nói muốn dẫn nàng đi chơi chợ đêm ở kinh thành Nam Liên quốc. Nàng cũng rất mong chờ.

Hẹn nhau đầu giờ Thân hắn sẽ tới. Chờ Lãnh Tử Phong rời đi, Lam Tuyết Nguyệt lập tức lác thân vào không gian, vào phòng phục hồi chữa thương, nàng còn vài canh giờ nữa.

---***---

Đầu giờ Thân

Lãnh Tử Phong vừa xuất hiện trong tiểu viện của Lam Tuyết Nguyệt thì "chi nha" một tiếng, cánh cửa sau lưng Lãnh Tử Phong được mở ra. Quay đầu lại. Hình ảnh đầu tiên vào trong mắt hắn là một đôi hài hình dáng khá kì lạ.

Nó có phần giống những đôi giày mà nữ nhân ở đây vẫn đi, chỉ khác là đôi giày đây chỉ có một màu xanh, không hoa văn, được làm bằng da sáng bóng. Một sợi dây nhỏ được đan ở trên mép quanh giày và kết thúc là cái nơ nhỏ trên mũi giày.

Lam Tuyết Nguyệt xuất hiện với một thân váy lụa xuống màu lam nhạt, phần eo được bó lại bởi dây lưng to bản màu trắng. Phần thân trên ôm sát lấy người, tay ngắn phồng lên, cổ ngắn được cố định lại bởi một cái nơ nhỏ. Gió khẽ lay động, làn váy bay bay, cảm giác không vướng bụi trần.

Trên tay Lam Tuyết Nguyệt cầm một chiếc áo lụa thân ngắn dài tay màu trắng. Mái tóc nâu được xõa ra dài quá vai một chút, phần đuôi được uốn cong trước trán có vài sợi tóc lưa thưa. Dưới ánh trăng sáng nhẹ nhàng, trông như một tiểu tiên nữ vậy. Lãnh Tử Phong gào thét trong lòng.

"Xin lỗi, để ngươi đợi lâu rồi" giọng nói ngọt ngào vang lên làm Lãnh Tử Phong hoàn hồn đã thấy tiểu tiên nữ đứng trước mặt mình cười tươi, nụ cười như bắn ánh sáng ra bốn phía, thật rực rỡ. Lãnh Tử Phong cảm nín, thật ra hắn không biết nói gì.

Lãnh Tử Phong lịch sự đưa tay " Tiểu thư xinh đẹp, cho phép ta", "Không có gì" Lam Tuyết Nguyệt cười nhẹ, đặt bàn tay nhỏ lên bàn tay to của Lãnh Tử Phong. Lãnh Tử Phong vòng tay qua eo nàng, siết chặt, dùng khinh công bay ra khỏi tiểu viện, dừng lại tại một nơi không quá khiến người khác chú ý.

Vì trời tối, Lam Tuyết Nguyệt không thấy được mặt Lãnh tử Phong đỏ bừng. Ôm cơ thể mềm mại hương hương vào lòng, Lãnh Tử Phong tìm đập mạnh như muốn rơi ra. Hương cỏ xanh thom mát dịu nhẹ bay vào mũi hắn làm cho hắn một trận thư sướng, muốn ôm mãi không buông. Nhưng cơ thể hắn, đáng chết, lại nổi lên phản ứng. Hắn không muốn để nàng biết.

Lam Tuyết Nguyệt vô tư không để ý, tay nhỏ bé mềm mại kéo tay to của Lãnh Tử Phong hòa nhập vào dòng người trên đường.

Lam Tuyết Nguyệt hết chạy đông lại ngó tây, cùng Lãnh Tử Phong chơi đùa như những hài tử ba, bốn tuổi, chơi vui bất diệt nhạc hồ... Mọi người trên đường nhìn đôi nam nữ xinh đẹp kia mà hết lòng hâm mộ.

Tuy nói, Lam Tuyết Nguyệt là sát thủ nhưng không phải lúc nào nàng cũng bày ra sự lạnh lùng lãnh huyết. Trừ khi làm nhiệm vụ hay tức giận, Lam Tuyết Nguyệt luôn hiền động như trẻ con.

Chơi đùa thật lâu, cuối cùng Lam Tuyết Nguyệt được Lãnh Tử Phong đưa đi dạo hồ. Ở trên thuyền nhìn mặt nước gợn sóng lăn tăn, cảm nhận sự mát mẻ của làn gió nhẹ thổi qua, tận hưởng sự yên tĩnh, thoải mái. Lam Tuyết Nguyệt cảm thấy hết sức bình yên.

Lãnh Tử Phong ngẩn ngơ nhìn Lam Tuyết Nguyệt hai tay chống cằm, nụ cười nhẹ ở trên mặt nàng. Hắn cảm thấy thỏa mãn với không gian hai người này, hắn cầu mong thời gian dừng luôn tại đây, giữ mãi khoảnh khắc này thì...

"Leng..Keng.." có tiếng đánh nhau ở gần thuyền của hai người, một đám hắc y nhân bị mặt đang vây công một người, trong không khí nham nhạ mùi máu tươi. Lam Tuyết Nguyệt cau cau mũi khó chịu còn Lãnh Tử Phong thì bất ngờ kêu lên "Hàn thiên Khải?!"

Câu nói của Lãnh Tử Phong làm Lam Tuyết Nguyệt đang muốn mặc kệ mọi sự toàn thân cứng đờ, cứng ngắc quay sang nhìn vào đám người kia. Cái tên này, cái tên này đã biến mất khỏi cuộc đời nàng lại lần nữa xuất hiện. Một sự mong chờ, hi vọng trời dấy trong lòng Lam Tuyết Nguyệt.

Trên tay Lam Tuyết Nguyệt bỗng xuất hiện một thanh kiếm sắc bén sáng loáng, nàng chạy ra khỏi thuyền, nhảy lên bờ, nhập cuộc vào đám người kia. Mọi việc xảy ra hết sức bất ngờ khiến Lãnh Tử Phong không kịp can thiệp, tới lúc hắn hoàn hồn thì Lam Tuyết Nguyệt một thân đầy máu ôm nam nhân kia vào trong lòng, đứng giữa một đồng xác chết.

Lãnh Tử Phong trong lòng xuất hiện một tia khó chịu. Hắn dùng khinh công bay tới chỗ Lam Tuyết Nguyệt đang thất thần "Tiểu Nguyệt nhi, chúng ta phải rời khỏi đây ngay lập tức, ta mang nàng trở về".

"Ừ" Lam Tuyết Nguyệt vừa dứt lời thì bóng dáng nam nhân kia biến mất. Lãnh tử Phong kinh sợ trợn mắt há mồm. Lam Tuyết Nguyệt cất giọng mệt mỏi với hắn, cũng không quan tâm hắn đang nghĩ gì "Đi thôi".

Vậy là một buổi đi chơi vốn dĩ hoàn hảo lại kết thúc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Cứu Người

Bóng tối bao phủ khắp mọi nơi, không gian chìm trong tĩnh lặng. Trong tiểu viện nhỏ bỗng xuất hiện hai bóng người.

"Không sao chứ. Cảm ơn người!" giọng Lam Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng vang lên nhưng trong không gian yên tĩnh này lại rõ hơn bao giờ hết "Người kia đang ở chỗ của ta, muộn rồi, có chuyện gì lúc khác lại nói".

Lam Tuyết Nguyệt không để Lãnh Tử Phong nói câu nào. Thấy ý đuổi người rõ ràng của Lam Tuyết Nguyệt, Lãnh Tử Phong cũng không muốn dây dưa nhiều, hắn không phải loại người như vậy.

Lãnh Tử Phong biết nàng không muốn nói, ai cũng có một vài bí mật không muốn cho người khác biết, hắn cũng vậy. Hắn biết không muốn nói cho hắn vì hắn chưa thể khiến nàng tin tưởng hắn, hắn hiểu suy nghĩ của Lam Tuyết Nguyệt "Tiểu Nguyệt nhi, ta sẽ làm cho nàng tin tưởng ta tuyệt đối rằng ta sẽ không bao giờ phản bội lại nàng".

Tuy chỉ mới quen biết Lam Tuyết Nguyệt một ngày nhưng nàng mang đến cho hắn cảm giác có thể tin tưởng, có thể kết giao. Cảm giác của Lãnh Tử Phong hắn chưa bao giờ sai nên lần này hắn sẽ làm theo.

Nói rồi Lãnh Tử Phong kéo Lam Tuyết Nguyệt vào lòng, xiết chặt thắt lưng nàng, đặt lên trán nàng một nụ hôn rồi mới lưu luyến buông tay "Nàng nghỉ ngơi sớm, mai ta lại tới".

Lam Tuyết Nguyệt đờ người cho tới khi bóng dáng Lãnh Tử Phong biến mất mới hồi thần. Hành động vừa rồi của Lãnh Tử Phong chỉ khiến nàng có chút không quen chứ không hề có một tia bài xích nào. Đây là nguyên nhân tại sao nàng không đẩy Lãnh Tử Phong ra và cho hắn một trận thừa sống thiếu chết.

Ngoài Hàn Thiên Khải, nàng luôn bài xích sự tiếp xúc của mọi người, đặc biệt những người nào chạm vào nàng, không tàn thì cũng phế. Vậy mà nàng lại không hề chán ghét Lãnh Tử Phong, cái này chứng minh một điều, nàng đã thừa nhận Lãnh Tử Phong là bằng hữu của mình, người bằng hữu duy nhất.

Đương nhiên, địa vị của hắn không thể nào bằng Hàn Thiên Khải được. Hàn Thiên Khải là cuộc sống của nàng, người duy nhất chiếm cứ trái tim nàng.

Đúng rồi...

Hàn Thiên Khải...

Sức nhớ ra điều gì đó, bóng dáng Lam Tuyết Nguyệt biến mất trong tiểu viện.

Hình ảnh trong mắt Lam Tuyết Nguyệt thay đổi, trước mắt nàng là không gian trong thế giới thu nhỏ. Nàng giấu người kia ở trong này.

Phượng tiện bay dưới chân phóng vút đi dưới sự điều khiển của Lam Tuyết Nguyệt, bay thẳng tới nơi nàng để người kia. Phượng tiện bay này hình chữ nhật kiểu như ván trượt nhưng không có bánh, người dùng chỉ cần đặt chân là nó hoạt động, rồi dùng ý nghĩ và tinh thần điều khiển nó theo ý mình. Nó cũng là một dạng robot.

Nhìn người nằm im bất động, nếu không phải khuôn ngực còn phập phồng sẽ khiến người ta tưởng rằng hắn đã chết. Khuôn mặt trắng bệch vì mất máu kia...thật giống trong những giấc mơ của nàng, nó khiến lòng nàng cảm thấy nóng vội.

Vuốt ve khuôn mặt nhợt nhạt, lòng Lam Tuyết Nguyệt đau thắt. lam Tuyết Nguyệt đeo lên tai nghe, mặc vào đồ phẫu thuật, hít sâu một hơi, những cảm xúc hỗn loạn trong lòng nàng tan biến.

Trở lại với con người trầm tĩnh, giọng Lam Tuyết Nguyệt cũng trở nên lạnh nhạt "Khởi động nhóm robot chữa trị số hai. Tiến hành chữa trị".

Lam Tuyết Nguyệt vừa dứt câu, một nhóm robot xuất hiện trước mặt nàng theo hàng chỉnh tề. Trong không gian chỉ còn tiếng ra lệnh của Lam Tuyết Nguyệt và tiếng hoạt động của robot.

Hàn Thiên Khải mất rất nhiều máu, lại còn bị thương rất nhiều, có nhiều vết rất sâu. Hơn nữa hắn còn trúng độc hiểm nên cơ thể suy yếu tới cực hạn, việc cứu chữa trở nên khó khăn hơn.

Lam Tuyết Nguyệt cầm đầu vào bàn mổ, không để ý thời gian trôi qua. Lam Tuyết Nguyệt cảm thấy may mắn ngày trước nàng học được một tay y thuật cao siêu của sư phụ, vì thế nên bây giờ nàng mới có thể cứu Hàn Thiên Khải, tuy là cũng không dễ dàng gì vì chất độc kia bắt đầu lan nhanh vào máu, nếu không chữa kịp nó sẽ ngấm vào xương. Nhưng nếu là sư phụ nàng thì hiển nhiên có thể...đáng tiếc, người đã không còn.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, Lam Tuyết Nguyệt đã đứng phẫu thuật gần mười bốn giờ. Nàng phải lọc từng giọt từng giọt máu, kiểm tra từng chỗ một trên cơ thể Hàn Thiên Khải, nàng sợ độc sẽ không được tiêu trừ hết, nó sẽ để lại hậu quả nghiêm trọng. Nàng còn phải nghiên cứu về loại độc này để làm thuốc giải.

Thời gian nhích từng giây một, cuối cùng Lam Tuyết Nguyệt cũng điều chế ra thuốc giải. Cầm một viên tròn bằng đầu ngón tay màu đỏ, nhìn người nhợt nhạt nằm trên bàn mổ, Lam Tuyết Nguyệt do dự một hồi cuối cùng vẫn nhét viên thuốc vào miệng Hàn Thiên Khải.

Lần đầu tiên nàng thấy loại độc này, đây cũng là viên thuốc giải đầu tiên, bởi vì phải điều chế gấp rút nên Lam Tuyết Nguyệt không biết tác dụng phụ mà nó mang lại, nàng chỉ đành đánh liều một phen.

Nhìn những thông số xuất hiện trên màn hình dần khả quan hơn, Lam Tuyết Nguyệt thở phào nhẹ nhõm một hơi, toàn thân lúc này không còn chút sức lực nào trượt xuống nền.

Đám robot dọn dẹp sạch sẽ mọi thứ. Nhìn người nằm trên bàn mổ dây rợ cắm khắp người, đôi mắt đen đầy sự đau lòng của Lam Tuyết Nguyệt bị thay thế bởi đôi mắt xanh đậm tràn đầy sát khí, mùi huyết tinh tản ra xung quanh nàng. Nếu đây thật sự là Hàn Thiên Khải của nàng, nàng sẽ giết tất cả những kẻ đã khiến hắn thành ra thế này.

Tháo hết dây cắm vào người Hàn Thiên Khải ra, Lam Tuyết Nguyệt mặc cho hắn một cái áo choàng vải bông mềm, mang hắn ra khỏi không gian. Trước khi xác định hắn chính là Hàn Thiên Khải, nàng không thể để hắn biết về nơi đó.

Nhẹ nhàng đặt Hàn Thiên Khải lên chiếc giường cũ của nàng, đúng lúc này cửa phòng mở ra, một người từ bên ngoài bước vào, ngăn người nhìn người bỗng nhiên xuất hiện trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thời gian trôi qua không nhanh cũng không chậm, Lam Tuyết Nguyệt xuyên tới thế giới này cũng đã được sáu tháng.

Khoảng thời gian này Lam Tuyết Nguyệt trôi qua cũng có chút thú vị. Thịnh thoảng sẽ có vài vị tiểu thư đồng đẳng của Vân gia ngửa chân ngửa tay tới tìm mặt.

Quân tử động khẩu không động thủ, Lam Tuyết Nguyệt tự nhận là quân tử, không thêm động thủ với các nàng, nàng động khẩu, nàng mở cái khẩu vàng của mình làm cho mấy người kia tức chết nhưng không thể chết, ban đêm lại thả cho các nàng chút này nọ khiến các nàng không ngứa muốn rách da rách thì là nổi mẩn đau nhức khắp người suốt mười ngày nửa tháng hoặc là đau bụng đi ngoài tới khô người...

Hành người như vậy mới là thú vui.

Lam Tuyết Nguyệt tự nhận mình không lương thiện cũng chẳng phải người tốt. Tuy Lam Tuyết Nguyệt không như mong muốn của nguyên chủ làm cho bọn họ nếm trải khổ sở mà mẫu tử nguyên chủ đã từng phải trải qua nhưng nàng cũng cho bọn họ nếm thử cảm giác có khổ mà không dám kêu oan, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong.

"Cạch" hai cánh cửa khép kín mở ra, Lam Tuyết Nguyệt nhẹ bước tới bên chiếc bàn tròn bằng gỗ Ngọc Hương khá hiếm. Cười nhẹ với người đối diện

"Để người chờ lâu rồi".

Đáp lại Lam Tuyết Nguyệt là nụ cười rạng rỡ của Lãnh Tử Phong. Suốt khoảng thời gian này hắn luôn bám dính lấy nàng, mặc kệ có bị đập cho một trận cũng không đi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, mặc dù hắn dính nàng thế nhưng cũng giúp nàng rất nhiều việc.

Hôm nay cũng vậy, Lãnh Tử Phong lại tới cùng Lam Tuyết Nguyệt định kỳ đi kiểm tra cửa hàng Lam Tuyết Nguyệt mới mở.

Lam Tuyết Nguyệt cực kì không thích quần áo cổ đại, tuy mặc vào nhìn có chút cảm giác phong trần thoát tục nhưng nó lại quá phiền phức, phải mặc rất nhiều lớp.

Lam Tuyết Nguyệt tìm hiểu được ở đại lục này đã không còn yêu cầu ăn mặc phải quá mức kín kẽ, có thể hở hờ chút chân, hở hờ chút tay... vậy nên Lam Tuyết Nguyệt mở một cửa hàng buôn bán quần áo.

Cửa hàng của Lam Tuyết Nguyệt nằm trong khu vực vàng, trung tâm phát triển nhất của kinh thành Nam Liên quốc.

Lam Tuyết Nguyệt thiết kế nơi này giống như ở hiện đại. Nhờ quan hệ của Lãnh Tử Phong, Lam Tuyết Nguyệt kiếm được một khu đất rất tốt, rất rộng.

Tòa nhà này của Lam Tuyết Nguyệt có năm tầng: dưới cùng là đại sảnh có một quầy tiếp tân với khu giữ đồ khá rộng, chiếm một phần ba diện tích tầng dưới cùng, còn hai phần ba diện tích là sảnh chờ và nơi khách có thể tạm nghỉ, ăn uống ở đây.

Tầng hai là khu vực ăn uống, các loại đồ ăn hiện đại, cổ đại rất ngon và hết sức phong phú nhưng đồ rất đắt. Tầng ba là khu mua sắm trang phục: quần áo mặc thường ngày, quần áo dạ hội... đều có.

Tầng bốn và tầng năm là nơi cho thuê để tổ chức các bữa tiệc này nọ, còn có phòng nghỉ tạm cho khách. Ngoài ra, còn có thể sử dụng sân thượng để tổ chức tiệc.

Nơi này của Lam Tuyết Nguyệt mới mở được gần hai tháng đã th hút rất nhiều vương tôn quý tộc, các gia tộc đại phú đại quý tới, được mọi người rất yêu thích.

Nhưng không một ai biết lão bản đứng sau của nơi này, họ cũng chỉ biết Lãnh nhị thiếu của Lãnh gia có liên quan tới, mà sau lưng Lãnh gia thì có Ám các chống lưng, nên vài người có chút tâm tư với nơi mới hình thành này liền chôn sâu trong lòng.

Lam Tuyết Nguyệt mặc quần áo liền vàng nhạt rộng rãi, gấu quần bó sát cổ chân, thắt lưng đeo một đai lưng to bản cùng màu có thêu những đường vân nhỏ, chân đi đôi giày thể thao màu vàng trắng, áo khoác ngoài là lụa mỏng màu trắng, có thể nhìn thấy là tay da trắng nõn.

Lam Tuyết Nguyệt và Lãnh Tử Phong bí mật đi vào từ cửa sau, vào phòng dành riêng cho mình trên tầng cao nhất chờ người lên báo cáo. Tất cả những người làm ở đây đều được huấn luyện tốt nhất, và là nhóm thủ hạ đầu tiên của Lam Tuyết Nguyệt ở cả hai kiếp.

"Cốc Cốc Cốc"

"Chủ nhân, thuộc hạ là Dạ Nhất"

Một giọng nói lãnh băng không chút độ ấm vang lên, Lam Tuyết Nguyệt đang ngắm cảnh, bàn luận cùng Lãnh Tử Phong liền dừng lại. Đi tới sau chiếc bàn làm bằng gỗ Ngọc Hương ngồi xuống, hắng giọng

"Đi vào".

"Chủ nhân, Lãnh công tử"

Dạ Nhất đi vào, cúi chào với Lam Tuyết Nguyệt vào Lãnh Tử Phong vẫn đứng ở chỗ cũ, quay sang báo cáo tình hình với Lam Tuyết Nguyệt.

"Chủ nhân, người Vân gia muốn đặt tiệc vào tối ngày kia, tổ chức sinh nhật cho Vân Bích Phù, đồng thời đính hôn với thiếu gia Lục gia Lục Thanh Dương. Chuyện này người thấy sao..."

Dạ Nhất biết mối quan hệ giữa Lam Tuyết Nguyệt và Vân gia nên có chút e dè khi nhắc tới Vân gia.

"Hừm, người xem rồi làm, mà thôi, tùy tiện đi"

Lam Tuyết Nguyệt phẩy phẩy tay điệu bộ lười nhác, Dạ Nhất nhìn mãi cũng thành quen, sâu trong lòng thờ dài không thôi, chủ nhân, phong độ của người.

Dạ Nhất hiểu tùy tiện trong câu nói của Lam Tuyết Nguyệt là như thế nào. Nếu việc của hai gia tộc này không có ảnh hưởng gì tới bọn họ thì không cần quá mạnh tay, làm khó dễ bọn họ chút đỡ khó chịu trong lòng là được rồi.

Giữ lại còn có chỗ mà xả giận, chơi đùa, hủy đi rồi lấy gì mà chơi.

Dạ Nhất cáo lui, trong phòng chỉ còn lại Lam Tuyết Nguyệt và Lãnh Tử Phong, Lam Tuyết Nguyệt đánh tiếng với hần, vẫy vẫy tay gọi hần đi qua.

"Từ Phong, người nghỉ sau khi dời khỏi Vân gia ta có thể đi đâu được nhỉ" Lam Tuyết Nguyệt thấy Lãnh Tử Phong ngồi xuống bên cạnh thì làm bầm nói, vẫn là phong thái lười biếng kia nhưng lại khiến Lãnh Tử Phong ngẩn người.

Mỗi lần nhìn chính diện Lam Tuyết Nguyệt đều làm tim hần đập thật nhanh, hần biết, có lẽ là hần đã động tâm với nàng rồi. Phong thái, khí chất của Lam Tuyết Nguyệt thu hút hần, chắc là, từ lần đầu tiên nhìn thấy nàng giết người, vào buổi tối hôm ấy...

Khá là lạ nhưng lãnh tử Phong biết hần không muốn rời xa Lam Tuyết Nguyệt. Từ đằng sau đi lại, vòng tay ôm lấy cơ thể mềm mại của Lam Tuyết Nguyệt vào lòng, Lãnh Tử Phong cảm thấy thỏa mãn, hần có cảm giác như mình đã có được cả thiên hạ này.

Lam Tuyết Nguyệt cự người, muốn thoát ra khỏi cái ôm của Lãnh Tử Phong nhưng hần càng ôm nàng chặt hơn, dù sao thì sức lực của nữ cũng không độ được với sức lực một nam nhân.

Lãnh Tử Phong dụi đầu vào cổ Lam Tuyết Nguyệt, hít lấy hương cỏ thơm mát trên người nàng, thôi hơi nóng vào cổ khiến làn da đỏ lên.

Lãnh Tử Phong đè Lam Tuyết Nguyệt vào tường, giữ chặt đầu không cho nàng tránh, vội vàng đặt môi mình lên môi Lam Tuyết Nguyệt, dùng sức mút một cái thật mạnh. Lãnh Tử Phong dùng cả thân thể mình đè ép không cho Lam Tuyết Nguyệt động đậy, đúng lúc hần chuẩn bị công thành đoạt đất thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nam Cung Liên Thành

Hai bóng người một trước một sau đi trên con đường đông đúc. Lúc này bóng trời đã ngả về chiều.

"Vương gia, trong cung truyền ra tin tức, muốn tứ hôn cho ngài" Nam nhân đi sau mặc một thân màu đen, gương mặt lạnh băng cung kính nói với bóng lưng đang trước.

"Tứ hôn? Với ai?" Nam nhân đi trước mặc trường bào màu bạc, im lặng một lúc mới trả lời, giọng hần nhàn nhạt khiến người ta không nghe ra chút ý tứ gì.

"Đối tượng là tiểu thư Vân gia, còn là vị nào thì chưa rõ" Người kia thấp giọng trả lời.

Hần là một trong những ám vệ đứng đầu, là cánh tay phải của Thành Vương gia, nhi tử thứ năm của hoàng đế Nam Liên quốc - Nam Cung Liên Thành.

Người đi trước chính là Thành Vương gia Nam Cung Liên Thành.

"Ta biết rồi..." Nam Cung Liên Thành nhàn nhạt trả lời như chuyện này không chút can hệ nào với hần.

Hai người vừa đi tới trước một cái hẻm thì nghe thấy bên trong truyền ra tiếng đánh nhau, hai người định không quan tâm đi tiếp, bỗng dưng có âm thanh truyền vào tai lôi kéo họ dừng bước.

"Tiểu Nguyệt nhi, sinh nhật của Vân Bích Phù nàng có tham gia không? Sao nàng lại đồng ý với họ, thả họ sao" giọng Lãnh Tử Phong vang lên trong tiếng hỗn loạn.

"Hừ, huynh đừng coi ta lương thiện thế. Cho nghỉ ngơi vài ngày rồi lại chơi tiếp, thế mới vui"

Lam Tuyết Nguyệt hừ một cái, tay chém một đường, một chiêu ngoan tuyệt lấy đi tính mạng một người.

"Mà nàng bao giờ đi, không lẽ nàng định đóng giả Vân Nhược Dung mãi sao?"

Bởi vì đình ninh ở đây không còn ai ngoài hai người họ và vài tên sát thủ đã định sẵn kiểu gì cũng chết nên Lãnh Tử Phong thân nhiên hỏi, vậy là một bí mật không thể bật mí đã bị người khác nghe trộm được.

Lãnh Tử Phong một bên vừa vung tay chém một bên vừa nói chuyện với Lam Tuyết Nguyệt.

"Nàng ấy đưa ta tới đây, để lại cho ta thân thể này cũng coi như đã giúp ta một ân huệ. Nguyên vọng của nàng ấy, ta muốn giúp nàng ấy làm. Huynh cũng không cần nghĩ nhiều, ngày ấy sắp tới rồi"

"Được. Nhưng mà Tiểu Nguyệt nhi, tới ngày ấy, nàng nhất định phải mang ta theo, ta muốn đi theo nàng du ngoạn phong thủy. Ta có thể làm đả thủ được nha"

Lãnh Tử Phong quay sang gào to với Lam Tuyết Nguyệt, làm sợ hãi một nhịp suất bị thương, Lam Tuyết Nguyệt chỉ có thể bắt đầu đi.

"Nha, cuối cùng cũng xong. Đám lần này đông hơn một chút, biết thế ta đã mang theo mấy người Dạ Nhất, đỡ phải động. Huynh sao không, chúng ta về thôi"

Lam Tuyết Nguyệt vừa nói vừa kéo Lãnh Tử Phong ra khỏi con hẻm, bỏ mặc đồng xác chết nằm ngổn ngang đầy trên mặt đất, cũng bỏ qua mất hai người nấp ở một góc.

Không phải Lam Tuyết Nguyệt và Lãnh Tử Phong không cảnh giác mà do Nam Cung Liên Thành ẩn nấp quá kĩ, với lại trước khi hạ sát hai người đã quan sát kĩ và chọn con hẻm kín đáo nhất lại ít có người đi qua nhất, nên họ cũng không phòng bị lắm.

Chờ bóng hai người Lam Tuyết Nguyệt đi khuất, một lúc sau Nam Cung Liên Thành mới xuất hiện. Hắn nhìn theo hướng hai người Lam Tuyết Nguyệt biến mất

"Điều tra nàng"

Ngưng một lúc hắn lại nói tiếp

"Ta nghĩ nên xin phụ hoàng một đạo thánh chỉ. Ngươi biết nên làm thế nào"

"Thuộc hạ đã rõ"

Bóng hai người Nam Cung Liên Thành cũng biến mất trong con hẻm tràn ngập mùi máu tanh.

Ba hôm sau, Lam Tuyết Nguyệt bắt ngờ nhận được thánh chỉ tứ hôn, đối tượng là ngũ hoàng tử Nam Cung Liên Thành.

Điều này làm cho mấy vị tiểu thư khác của Vân gia ghen tức không thôi, tần suất tới thăm Lam Tuyết Nguyệt nhiều hẳn lên.

Lãnh Tử Phong biết chuyện này tự nhiên nổi điên muốn vác đao chém Nam Cung Liên Thành làm trăm mảnh.

Lam Tuyết Nguyệt phải bó tay với hắn, nhân vật chính trong chuyện này là nàng còn không ý kiến gì, hắn tức giận làm gì.

Cuối cùng, để Lãnh Tử Phong hết giận, Lam Tuyết Nguyệt nói một câu

"Ta dù sao cũng chưa tới cập kê, họ muốn làm gì gì đó thì cũng phải qua cập kê mới có thể. Trước ngày ấy, ta bỏ đi là được".

Lam tuyết Nguyệt nhàn nhạt nói như sự việc này người bị tứ hôn không phải là nàng, mà Lãnh Tử Phong nghe được Lam Tuyết nguyệt nói như vậy liền cười tươi hết sức có thể

"Ta sẽ mang nàng đi trốn, Tiểu Nguyệt nhi, không cần phải sợ".

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Chơi Đùa. Bí Kíp

Ngay buổi sáng Lam Tuyết Nguyệt nhận được thánh chỉ, buổi chiều liền bị quấy rầy.

Khi Lam Tuyết Nguyệt đang nằm phơi nắng chiều ngắm hoàng hôn dưới dàn dây leo nhỏ được nâng mới làm trong một góc sân, một vật thể lạ bất ngờ bay tới, mang theo tiếng kêu xé gió. Chỉ cần nghe tiếng động cũng biết nếu vật này chạm tới người sẽ có hậu quả gì.

Lam Tuyết Nguyệt xoay người ngồi dậy, tới bên bàn uống nước thản nhiên rót một chén, ngồi xuống uống nước như không có gì xảy ra.

Trên chiếc ghế nằm dài lưu lại một vệt dài mờ, hiển nhiên sức người kia ra cũng không phải nhỏ. Nhưng chiếc ghế nằm này không phải làm bằng gỗ thường mà là loại gỗ quý, nên với sức lực mà Lam Tuyết Nguyệt cho là dễ đập ruồi kia không thể làm hỏng được.

Chiếc trường tiên màu đen được một lực kéo lại rồi lại bay đi, lần này lại bay tới chỗ Lam Tuyết Nguyệt ngồi.

Nhìn theo đường bay của trường tiên, tính toán vị trí nó rơi xuống, Lam Tuyết Nguyệt nhẹ nhàng tránh khỏi phạm vi chiếc roi. Chiếc roi rơi ngay xuống trên mặt bàn, sát bên cạnh Lam Tuyết Nguyệt.

Trong lúc tránh, Lam Tuyết Nguyệt tiện tay đẩy một cái chén sứ vào vị trí chiếc roi rơi xuống, nên lúc chiếc roi bị kéo về, cái chén liền bay theo, do lực quá mạnh nên đã đập phải trán người nọ.

"A" một tiếng hét to vang lên, Vân Kim Du ngồi bệt xuống đất, tay ôm trán sưng đỏ của mình, mở rộng cổ họng hét thật to.

"Tiện nhân, mày dám đánh tao, mày dám đánh tao"

"Tiện nhân, tao đánh chết mày, tao muốn đánh chết mày"

"..."

Sau đó là một tràng câu chửi bới bay ra từ miệng Vân Kim Du, bên cạnh nàng ta còn có tam nữ nhi Vân gia Vân Tố Nhữ và ngũ nữ nhi Vân Diễm, xung quanh còn một đàn hậu cung những nha hoàn sai vặt.

Hai người Vân Tố Nhữ và Vân Diễm ngoài mặt một bên thì ra sức an ủi Vân Kim Du, một bên thì mở lời trách móc Lam Tuyết Nguyệt, nhưng trong lòng thì muốn cười to, ánh mắt vui sướng khi người gặp họa đã tỏ cáo họ.

"Tứ muội, sao muội lại có thể ra tay nặng như vậy. Muội xem đầu nhị tỷ sưng to như vậy rồi, nhờ bị hủy dung mất thì phải làm sao"

Vân Tố Nhữ đóng vai người tốt, điệu bộ quan tâm đau lòng cho Vân Kim Du, lại trách Lam Tuyết Nguyệt mạnh tay, nhưng thật ra ý tứ là kích động Vân Kim Du. Vân Diễm lại đóng vai người xấu, làm một tiểu thư đánh đá bênh vực tỷ tỷ mình.

"Tứ tỷ, nhị tỷ cũng đâu có làm gì tỷ, mau xin lỗi nhị tỷ đi, sao tỷ lại độc ác như thế, mau xin lỗi đi"

Nhìn hai người kia châm gió thổi lửa, Lam Tuyết Nguyệt mắt liếc tai ngó coi như không nhìn thấy, tay thả xuống dưới bàn, nơi không ai nhìn thấy lén thả xuống một ít những viên bi nhỏ, nếu không nhìn kĩ sẽ không thấy.

Vân Kim Du nghe thấy bị hủy dung, bị kích động muốn tiến lên đánh Lam Tuyết Nguyệt. nhưng vừa bước được một bước thì trượt chân ngã oạch xuống, thuận tay kéo luôn hai người này giờ vẫn luôn bám bên cạnh mình cùng ngã xuống.

Hai người Vân Tố Nhữ cùng Vân Diễm bất ngờ bị kéo, thân thể không vững vàng cũng lao đảo ngã theo. Người nọ chồm chất lên người kia, kêu la om sòm

Mấy nha hoàn bên cạnh thấy vậy vội vàng tiến lên muốn đỡ chủ tử đứng dậy thì cũng trượt chân, cuối cùng ngã chồng lên ba người Vân Kim Du. Người nọ đè người kia, thành một cái núi nhỏ, Vân Kim Du ở dưới cùng là người chịu khổ nhất.

Tới khi đoàn người rời khỏi tiểu viện của Lam Tuyết Nguyệt thì cả đám đã chật vật không chịu nổi, quần áo trên người xóc xếch hỗn loạn. Vân Kim Du còn kinh khủng hơn, suýt ngất xỉu.

Chờ bọn họ đi khỏi, Lam Tuyết Nguyệt nhếch môi cười nhẹ một cái. Máy cái của nọ này luôn thích tìm đánh, mỗi lần xong thì đều chật vật không chịu nổi, nhưng sau đó lại vẫn thích dính lấy nàng tìm đánh nữa. Thật không hiểu nổi.

Buổi tối hôm ấy, Lam Tuyết Nguyệt ngủ mơ, nói là mơ nhưng thật ra đây là một đoạn kí ức của nguyên chủ. Không biết tại sao bây giờ lại xuất hiện nhưng khi Lam Tuyết Nguyệt theo kí ức thì tìm được một quyển sách nhìn cũ kĩ, có vẻ đã lâu đời.

Phủi sạch bụi trên bìa, một tờ bìa màu xanh hiện ra, trên đó còn có mấy chữ bị mờ nhưng Lam Tuyết Nguyệt nhìn được hai chữ 'Tâm Pháp'.

Cái gì tâm pháp? Tại sao lại có một quyển tâm pháp gì gì đó ở đây? Quyển tâm pháp này còn được giấu rất kỹ. Có mờ ám

Một tờ giấy bỗng trượt xuống theo động tác của Lam Tuyết Nguyệt, nhặt tờ giấy lên, nhìn một lượt từ đầu tới cuối lại nhìn một lượt từ cuối lên đầu, Lam

Tuyết Nguyệt tròn mắt há mồm muốn học máu mà ngất đi.

"Nguyệt nhi đáng yêu của ta, lúc con đọc được tờ giấy này thì có lẽ nương đã rời xa con rồi. Thật ra con không phải người Vân gia, con họ Lam tên là Lam Tuyết Nguyệt. Cha của con bị Vân Trạch liên hợp với một tổ chức sát hại, nương mang theo con tới Vân gia chính là muốn điều tra về cái chết của cha con.

Nhưng nương vô năng, chỉ có thể biết một kẻ là Vân Trạch thì đã bị hại chết. Nếu con không tìm được thứ này thì nương mong con có thể bình bình an an mà sống hết cuộc đời.

Nhưng nếu con tìm được thứ này thì con hãy thay ta tìm ra chân tướng sự việc, và hoàn thành nốt sứ mạng cuối cùng của gia tộc. Nương vô năng đã làm khổ con, đẩy hết những trọng trách nặng nề này lên vai con.

Xin hãy tha thứ cho ta.

Nếu như được con hãy cố gắng học quyền tâm pháp này. Sau khi con hoàn thành sứ mạng cuối cùng thì nó cũng không còn tác dụng nữa, hãy thiêu hủy nó đi, đừng để nó rơi vào tay kẻ xấu.

Cuối cùng, con hãy sống thật tốt, sống thật hạnh phúc cùng 'những' người thật sự yêu thương con".

Đọc một đoạn thư không dài cũng không ngắn, tâm trạng của Lam Tuyết Nguyệt hết sức phức tạp. Nàng hiểu những gì mà nương của nguyên chủ nhắc tới.

Khi nàng đọc cái này, tâm tình tự nhiên kích động thật mạnh, dường như tâm tình này là của nguyên chủ. Nhưng có gì đó như thôi thúc nàng, như muốn nàng phải chấp nhận.

Sau một hồi thật lâu a thật lâu ngây người, cuối cùng Lam Tuyết Nguyệt cũng quyết định sẽ tiếp nhận, nàng sẽ coi nó như một nhiệm vụ mà nàng hay làm, hoàn thành xong thì nàng có thể 'về hưu'.

Sau một hồi quyết tâm, Lam Tuyết Nguyệt hồi hộp mở quyển tâm pháp ra. Đây là lần đầu tiên nàng thấy những thứ như này, nó khiến tâm trạng nàng có chút hưng phấn. Đọc một lượt từ đầu tới cuối, ở tờ cuối cùng không phải khẩu quyết hay các chiêu thức gì gì đó mà chỉ có một đoạn thật ngắn.

Lam Tuyết Nguyệt muốn ngửa đầu lên trời mà mắng to. Thật cầu huyết!

Đúng vậy, chính là siêu cầu huyết, siêu siêu cầu huyết luôn.

"Tâm pháp này chỉ truyền trong gia tộc theo các đời đã được tuyển chọn. Trước khi học tâm pháp này phải hủy đi thân xử nữ với một xử nam. Tâm pháp này có thể hiểu như âm dương song tu, trong quá trình hoan ái mà luyện thì sẽ đạt hiệu quả cao hơn. Đặc biệt đối với nam nhân thật sự có tình cảm với bản thân và bản thân cũng yêu hắn, khi đó nam nhân này cũng sẽ được hưởng chút lợi ích. Không cần nhiều nhưng không thể chỉ có một hai nam nhân".

Cái này là cái lông gì vậy trời? Lão thiên gia đây là đang muốn chơi nàng phải không?

Hu hu, nàng không muốn luyện nữa, nàng đổi ý rồi, nàng sẽ coi như chưa từng thấy thứ này có được không?

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Dâu?* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Tiệc Sinh Nhật

Mới sáng sớm Lam Tuyết Nguyệt đã bị đánh thức bởi sự ồn ào và náo nhiệt của phủ Thừa tướng.

Sẽ thật khó chịu khi bạn đang ngủ thật say, mơ giấc mơ thật đẹp thì bị đánh thức. Khi đó, bạn sẽ muốn đâm vài dao vào kẻ đó hoặc đánh cho hắn một trận kêu cha vái mẹ mới thôi. Cảm xúc của Lam Tuyết Nguyệt bây giờ là như thế.

Gần như tất cả mọi người trong phủ Thừa tướng bị lừa thiếu tới mộng vậy, hết chạy ngược lại chạy xuôi, tấp nập như ngày hội.

Là gần như chứ không phải tất cả, vì còn một người rất thư thả nằm trên ghế dài hóng mát là Lam Tuyết Nguyệt nàng.

Phủ Thừa tướng hôm nay nhộn nhịp như vậy chính là vì, hôm nay là sinh nhật của thiên kim đại tiểu thư - bảo bối quý giá của phủ Thừa tướng - đại tiểu thư Vân Bích Phù.

Cho tới khi còn vài canh giờ nữa thì tới giờ mở tiệc của Vân Bích Phù thì người trong phủ Thừa Tướng này mới nhớ ra còn một người là Vân Nhược Dung - vị hôn thê được chỉ phúc vi hôn của Thành Vương gia.

Thừa tướng đại nhân sai nha hoàn đưa tới y phục cho Lam Tuyết Nguyệt, vì nàng bây giờ là vị hôn thê của Thành Vương gia nên bắt buộc phải tham gia.

Tới đúng giờ, mọi người của Vân gia đều chạy hết tới nơi tổ chức, Lam Tuyết Nguyệt là người cuối cùng rời khỏi.

Ngồi trên chiếc xe ngựa chất lượng không quá tốt được dành cho mình, Lam Tuyết Nguyệt lười biếng chẳng liếc mắt một cái, xe ngựa lắc lư chạy đi.

Tại Thiên Hương lâu, tầng bốn.

Cánh cửa được người phục vụ đứng bên ngoài đẩy ra, một nữ nhân tiến vào.

Dáng người phát đạt thật tốt, có lẽ có lờm, ẩn sau lớp váy lụa màu lam dài trùm hết chân. Chiếc váy màu lam, cổ tròn, hai ống tay dài tới khuỷu, trước ngực bên trái có một bông hoa hồng nở rộ hết sức đẹp mắt.

Cả chiếc váy làm tôn lên thân hình hoàn mỹ đầy sức hút. Nhưng nếu không có khuôn mặt kia thì ai cũng sẽ tưởng đây là một đại mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Người tiến vào là Lam Tuyết Nguyệt, hay còn gọi là Vân Ngược Dung - nhân vật đang bị tất cả mọi nữ nhân ở kinh thành Nam Liên quốc này ghét bỏ.

Lam Tuyết Nguyệt không quan tâm cái nhìn của những người này, tiến vào một góc khuất tìm thanh nhàn.

Bữa tiệc này theo phong cách hiện đại, là loại tiệc đứng, hiện giờ đang rất được ưa chuộng ở thời cổ đại này.

Nam nhân mặc những bộ trường bào hết sức xa hoa hoặc cũng có thể là một bộ tây trang lịch lãm nhưng số lượng không nhiều. Các vị phu nhân tiểu thư thì hầu hết đều mặc những bộ váy dài, tay lửng, trang trí rực rỡ.

Lam Tuyết Nguyệt không muốn quan tâm tới những bữa tiệc kiểu như thế này, nàng chán ghét nó. Những bữa tiệc kiểu này, nơi nơi đều là những kẻ giả nhân giả nghĩa, khắp nơi nịnh nọt, lúc nào cũng trưng ra bộ mặt giả tạo.

Lúc này có vài vị tiểu thư túm năm tụm ba xung quanh Lam Tuyết Nguyệt, cùng nhau nói chuyện cười đùa, nhỏ giọng nói xấu nàng.

Nói là nhỏ giọng nhưng lại vừa đủ truyền tới tai Lam Tuyết Nguyệt, họ ghen ghét, khinh bỉ, chê bai, lườm nguyệt các kiểu, họ ghen tị vì Lam Tuyết Nguyệt là vị hôn thê của Thành Vương gia.

Đúng lúc này, ở cạnh chỗ Lam Tuyết Nguyệt xảy ra một chút xô xát nhỏ, một phục vụ chạm phải người một vị tiểu thư nào đó. Theo bản năng, Lam Tuyết Nguyệt quay người tránh đi.

Cuối cùng, vị tiểu thư kia suýt ngã ngồi xuống, khuỷu chân khuỷu tay mắng người phục vụ kia, vài vị tiểu thư bên cạnh lôi lôi kéo kéo nên cuối cùng, người phục vụ kia được tha, vị tiểu thư kia cũng hất cằm quay đi.

Lam Tuyết Nguyệt trở lại chỗ của mình, nhìn ngắm một lúc chờ chủ tiệc, cầm lên ly rượu của mình, uống một ngụm.

Có người ở phía sau bất ngờ đẩy một cái, Lam Tuyết Nguyệt ngã ngồi xuống. Vùng vằng muốn đứng lên nhưng toàn thân vô lực, đầu choáng váng, mọi thứ xung quanh bắt đầu mờ ảo.

Lam Tuyết Nguyệt loáng thoáng nghe được giọng của vị tỷ tỷ đại nhân Vân Bích Phù và đại phu nhân Trình thị, mẫu thân của Vân Bích Phù.

Lam Tuyết Nguyệt không nghe được họ nói gì nhưng cảm nhận được có hai nam nhân xa lạ túm lấy nàng mang đi.

Đi được một đoạn toàn thân Lam Tuyết Nguyệt bắt đầu nóng lên, có một ngọn lửa thiêu đốt toàn thân nàng, càng ngày càng nóng.

Tới giờ phút này mà Lam Tuyết Nguyệt còn không biết là có chuyện gì xảy ra thì đúng là uống phí một đời.

Nàng bị người khác hạ thuốc.

Lam Tuyết Nguyệt bị mang tới một phòng nghỉ, bị thô lỗ ném lên giường và nghe tiếng cười man rợ của hai nam nhân kia, cảm thấy hết sức buồn nôn, ghê tởm.

Lam Tuyết Nguyệt muốn cử động thân mình nhưng toàn thân không có một chút sức lực nào, mềm nhũn như không xương.

Chết tiệt thật, đây là loại thuốc khi gió gì mà ghê như vậy, nàng cực kì khó chịu, toàn thân như nằm trên lò than, một chút sức kháng cự cũng không có.

Hai nam nhân kia sột xoạt cởi hết quần áo của mình rồi lần mò tới bên giường. Khi bốn cánh tay còn cách người Lam Tuyết Nguyệt một đốt ngón tay thì bị tiếng gõ cửa bên ngoài làm dừng lại.

Bên ngoài là giọng nói vội vàng của Lãnh Tử Phong, hắn đang kêu gào, ra sức đập cửa, cánh cửa lay động mạnh, có dấu hiệu muốn vỡ ra.

Trong khi hai nam nhân đang giật mình thì bất ngờ bị một lực chém mạnh từ đằng sau vào gáy, bất tỉnh tại chỗ.

Người kia hiện thân, một bộ quần áo dạ hành tung bay không cần gió. Nếu như Lam Tuyết Nguyệt lúc này còn tỉnh táo thì sẽ nhận ra người này chính là người đầu tiên nàng cứu ở thế giới này, Hàn Thiên Khải, cũng là người nàng muốn đi tìm.

Hàn Thiên Khải bước tới, ôm Lam Tuyết Nguyệt vào lòng. Vùi đầu vào cổ Lam Tuyết Nguyệt, ra sức hít vào mùi hương cỏ xanh thơm mát trên người của Lam Tuyết Nguyệt.

Mùi hương vẫn luôn quấn quanh tâm trí hắn từ ngày hắn bị sát hại mà xuyên tới nơi đây đến bây giờ. Qua vài câu nói của Lãnh Tử Phong, hắn biết đây chính là người mà hắn ngày nhớ đêm mong.

Cảm nhận được làn da nóng cháy của Lam Tuyết Nguyệt, ngửi được chút mùi hương từ hơi thở của nàng, mặt Hàn Thiên Khải tối sầm, hai mắt hiện lên đây sát khí.

Thật đáng chết, kẻ khốn kiếp nào lại dám cho nàng dùng loại thuốc này.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Làn Đầu Tiên (H)

Cảm nhận được có người ôm mình, Lam Tuyết Nguyệt nghĩ tới hai nam nhân kia, theo bản năng liền giãy dụa cự tuyệt. Vừa cố giãy ra khỏi cái ôm của Hàn Thiên Khải, vừa kháng cự lại xuân được ở trong cơ thể càng lúc càng đốt cháy.

Thấy Lam Tuyết Nguyệt cự tuyệt mình, Hàn Thiên Khải càng ôm chặt hơn, ghé vào tai Lam Tuyết Nguyệt thủ thỉ

"Nguyệt, không cần sợ. Ta đây, Khải của nàng, Thiên Khải đây, ngoan"

Nghe được cái tên quen thuộc, Lam Tuyết Nguyệt mơ màng đưa mặt lại sát gần lắm bả nói nhỏ

"Thiên Khải sao, là thật sao, thật sao"

"Là thật, Nguyệt"

Lam Tuyết Nguyệt nghe được đảm bảo của Hàn Thiên Khải, thân thể lập tức nhũn xuống, trong tâm có một loại an toàn quen thuộc khiến nàng buông bỏ hết phòng bị, thả lỏng cơ thể vẫn căng cứng này giờ.

Thân thể được thả lỏng, cơn nóng như thiêu đốt hết sức khó chịu bùng lên mãnh liệt trong người Lam Tuyết Nguyệt.

Bám chặt vào cơ thể Hàn Thiên Khải, cảm nhận cái mát của cơ thể hắn, nhỏ giọng rên rỉ

"Khải...Khải...em nóng...ừ ừ...khó chịu quá"

Không để Hàn Thiên Khải trả lời, Lam Tuyết Nguyệt lập tức dùng môi mình lấp môi hắn, tham lam mút mát như muốn lấy hết cái mát lạnh trên người hắn sang người mình.

Hàn Thiên Khải lúc đầu hơi bất ngờ nhưng rồi cũng đáp trả lại, chuyển bị động thành chủ động. Một tay giữ chặt sau ót, một tay ôm vào vòng eo mảnh khảnh, kéo thân thể Lam Tuyết Nguyệt vào sát người mình.

Hai người hôn nhau nồng nhiệt, không để ý bên ngoài còn có một nam nhân đang lo sốt vó.

Lãnh Tử Phong đợi tới khi vào được trong phòng thì thấy được một màn hôn môi nồng cháy này thì hết sức khó chịu và tức giận hét to

"Hai người các ngươi đang làm cái gì vậy?"

Nghe tiếng hét của Lãnh Tử Phong, Hàn Thiên Khải lưu luyến mãi mới rời đi môi Lam Tuyết Nguyệt. Hai đôi môi tách nhau ra kéo ra một sợi chỉ ái muội.

Môi Lam Tuyết Nguyệt sưng mọng lên, hai mắt nhắm lúng lờ sưng khiến cho Lãnh Tử Phong có phản ứng, thân dưới lập tức dựng lên, đội thành một túp lều nhỏ trong quần.

Hàn Thiên Khải thấy được phản ứng của Lãnh Tử Phong thì nhếch miệng cười đều, Lãnh Tử Phong hai mắt lửa cháy đùng đùng.

"Nguyệt trứng 'Tiêu hồn', ta mặc dù không muốn nhưng cũng hết cách, ngươi nên cảm thấy may mắn đi. Chúng ta đi nơi khác an toàn hơn"

Lãnh Tử Phong ngăn người, người khác như thế nào hắn không biết chứ 'Tiêu hồn' này hắn rất rõ. 'Tiêu hồn' là loại xuân dược cực mạnh chỉ hay thông dụng trong những cuộc hoan lạc của những người có tiền.

Nghĩa là loại xuân dược này được dùng khi rất nhiều, từ ba người trở lên cùng hoan ái, cái loại này...

Lãnh Tử Phong không nhiều lời, ra hiệu cho Hàn Thiên Khải đi theo mình lên tầng, lại ra lệnh cho ám vệ đi theo xử lý chuyện trong phòng này.

Đẩy cửa vào một căn phòng sang trọng hơn, thoải mái hơn. Hàn Thiên Khải lập tức đề Lam Tuyết Nguyệt lên tường, mãnh liệt hôn nàng. Lãnh Tử Phong đi trước,

nghe tiếng động quay đầu lại thì thấy cảnh này, khiến hắn có phản cảm dữ dội hơn, hạ thân càng trường đau nhức.

Vội vàng khóa chặt cửa lại, thấy Lam Tuyết Nguyệt và Hàn Thiên Khải toàn thân đã trần trụi. Thân thể Lam Tuyết Nguyệt phát dục rất tốt, những đường cong cơ thể quyến rũ, sự hấp dẫn chí mạng với Lãnh Tử Phong, làm lí trí của hắn như vỡ thành từng mảnh.

Nhanh chóng cởi hết đồ của mình, đi tới ôm phía sau Lam Tuyết Nguyệt, áp bờ ngực rắn chắc vào tấm lưng mềm mại của Lam Tuyết Nguyệt.

Lam Tuyết Nguyệt thân hình nhỏ nhắn bị kẹp giữa hai nam nhân cao lớn cơ thể săn chắc, trông như cái bánh mì kẹp xúc xích.

"Ta phía trước, cho người khai phía sau, miễn bàn"

Hàn Thiên Khải không lạnh không nhạt nói một câu sau đó điên cuồng hôn Lam Tuyết Nguyệt, phía sau Lãnh Tử Phong cũng không lên tiếng, cúi đầu hôn liếm gáy Lam Tuyết Nguyệt, hôn hai bên vai, lưng tạo nên những vết dấu tây đỏ tươi.

Hai người bốn tay, thi nhau đốt lửa trên người Lam Tuyết Nguyệt, làm cho tiếng rên rỉ thờ dốc ngày càng to hơn, ngày càng dồn dập.

Hàn Thiên Khải ngoạm một bên ngực Lam Tuyết Nguyệt, liếm láp xung quanh, mút mạnh, nhay nhẹ đỉnh hồng làm cho nó đỏ hồng dựng đứng lên.

"A...ư ư"

Lam Tuyết Nguyệt bị kích thích thờ dốc, rên rỉ kêu to.

Bên ngực hắn đụng tới có hình một bông hoa bi ngạn đỏ tươi như vết bớt mà cũng như vết sẫm trên làn da trắng tuyết, Lam Tuyết Nguyệt động tình thì bông hoa càng đỏ hơn nữa.

Lãnh Tử Phong ngoạm bên còn lại mút, nhay khiến cho cả bầu ngực ướt sũng. Cùng với Hàn Thiên Khải hai người tay lần mò xuống vùng cấm địa, xoa bóp hoa môi bên ngoài, một ngón tay bất ngờ đâm vào bên trong, ra vào mãnh liệt, kích thích Lam Tuyết Nguyệt tiết ra xuân thủy.

"A... nha nha..."

Lam Tuyết Nguyệt bị bất ngờ đâm vào, kêu to một cái thoải mái.

Lãnh Tử Phong hứng lấy xuân thủy chảy ra trước hoa huyệt, bôi trơn hậu huyệt,

cũng đâm vào một ngón tay, càng kích thích Lam Tuyết Nguyệt hơn nữa, cộng với xuân dược trong người, bản năng nguyên thủy trong cơ thể trở dậy.

"A...đau...đau...đau quá...ra...đi ra"

"A"

"A"

Cho tới khi Lam Tuyết Nguyệt hết thật to thì cũng là lúc hai cây côn thật thô to,

đỏ hồng gân guốc đâm thật mạnh vào cả hai huyệt, mùi máu nữ bay ra kích thích hai nam nhân khiến dương cụ của họ lại lớn thêm một chút. Bị thành thịt của Lam Tuyết Nguyệt hút chặt làm cho hai nam nhân càng thêm sáng khoái mà hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Bảo Bối, Định Chạy Đi Đâu?* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.